

LBRIS

We know
books

D.B. Stone

**Winnetou
și vânătorul de capete**

*Al treilea volum din seria
În umbra dreptății*

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

Capitolul 1

Pregătiri de călătorie

„Să cerem de la El
călătorie bună pentru noi...”

Întâia a lui Ezra: 8.21

Orașul New York era locul unde eu și însoțitorii mei am pus piciorul din nou pe uscat. Lungul traseu pe mare se încheiase odată cu venirea toamnei. John Arrow era în culmea fericirii alături de soția sa, iar Winnetou se simțea în largul său datorită faptului că se afla în patrie.

Înainte de a pleca pe urmele lui Tom Butcher, trebuia să clarificăm câteva aspecte importante. Unul dintre ele presupunea să fac niște cercetări cu privire la viața sa. Am întrebat-o pe văduvă cam prin ce zone se învârtea de obicei fiul ei. În afară de restaurantele din apropiere, am aflat că fiul lui Butcher își petrecea timpul împreună cu prietenii săi. Trebuia să cer mai multe detalii în această direcție, dar am hotărât să las pe a doua zi. În prima noapte, după venirea noastră în conacul Butcher, am adormit liniștit, într-un pat moale.

A doua zi am luat micul-dejun împreună cu gazda noastră, iar în timp ce sorbeam din cafeaua fierbinte, am întrebat-o pe văduvă:

— Credeți că fiul dumneavoastră este capabil să ia o viață de om?

— Nu știu, domnule Shatterhand, dar în pornirile sale, cred că ar putea face lucrul acesta.

— În afară de prietenii cu care petrecea timp liber, unde se mai ducea fiul dumneavoastră?

— La cei treizeci de ani ai săi, mergea adeseori să tragă cu armele de foc, dar și la vânătoare. În rest, nu cunosc vreun alt loc pe care să îl frecventeze.

— Înțeleg, doamnă!

— În general, Tom este o fire retrasă. Nu-i place să dea detalii despre viața sa; probleme cu alcoolul nu avea deloc, dar în multe seri mergea la o cafenea din apropiere. Probabil pentru a discuta cu amicii săi.

— Cum se numește acea cafenea?

— Biskey Cafe!

— OK, am înțeles.

După cum spunea mama lui Tom, părea că acesta era un bărbat destul de așezat. Aveam de-a face totuși cu un om simplu sau cu o persoană imprevizibilă? Am hotărât ca în seara aceasta să fac o plimbare până la cafeneaua cu pricina.

Până acolo, trebuia să ne mai ocupăm și de alte situații. Era necesar să ne procurăm câte o pătură bună. Ale noastre se ponosiseră și, în plus, aveam nevoie de unele mai groase. Toamna era în toi și trebuia să fim pregătiți la capitolul acesta. Dacă trebuia să petrecem nopțile sub cerul liber, aveam nevoie să ne învelim. Pe toate acestea le-am rezolvat până în ora prânzului. În momentul când bagajele au fost gata, nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să cumpărăm biletele de tren. Trebuia să găsim o posibilitate de a ne lua și caii. Pentru aceasta, trebuia să îi urcăm cu noi în tren, într-un vagon destinat animalelor. Am mers la gară și ne-am ocupat imediat de această situație. Țineam în mână trei bilete pentru noi și caii noștri. Odată soluționat acest

aspect, le-am comunicat tovarășilor mei intenția de a mă duce la acea cafenea.

În după-amiaza aceleiași zile, Arrow a mers cu soția sa la un magazin de piese vestimentare. Miray și-a schimbat vechea ei ținută și tot așa a făcut și John. Acum arătau ca niște americani de rând. Miray purta o rochie lungă, iar John a ales o ținută de vestman, cizme de cowboy, pantaloni de piele, cămașă așijderea, pălărie, vestă și centură. Am fost surprins să îl văd că și-a pus și revolverele în două tocuri noi, din piele. Se pare că în ultima perioadă i-au cam lipsit aceste accesorii. Totuși, am apreciat că, deși dispunea de resurse financiare, el a ales o ținută decentă, care să nu atragă atenția.

Am așteptat să treacă ziua, iar spre seară am pornit spre cafenea. Winnetou a rămas la conac. Cerusem de la văduvă reperatele necesare pentru a nimeri locul. Speram că acolo voi afla informații cu privire la Tom Butcher.

Am traversat câteva străzi care se întindeau de-a lungul golfului. Mergeam liniștit și priveam clădirile înghesuite parcă una în cealaltă. Aici era unul dintre locurile unde emigranții care veneau de peste Ocean puneau piciorul pentru prima oară pe pământul Americii. Goana după aur continua în același freamăt, antrenând în mirajul ei ființele dornice de câștig. Oamenii veneau cu gândul că de aici vor pleca spre Vest, iar acolo se vor îmbogăți peste noapte. Se pregăteau de călătorie, cumpărau cele necesare, tocmeau călăuze, făceau planuri, iar în tot acest cerc al afacerilor, viața își avea cursul ei. Fiecare om, la rândul său, era dator să încerce. În realitate, cei care ieșeau cu adevărat în câștig din toată această afacere erau aceia care o mențineau vie. Atât timp cât existau zvonuri că în Vest se găsește aur din abundență, apăreau la orizont și „clienții”. Era nevoie ca într-un astfel de oraș lucrurile să

meargă foarte bine. Peste tot vedeai companii și firme care se ocupau cu aproape orice. De când Statele își declaraseră independența, imigranții parcă nu se mai opreau. Ce-i drept, unii veneau strict pentru aur, iar în funcție de reușită, părăseau ulterior continentul pentru a se reîntoarce la casele lor. În timpul acesta, localnicii sau cei care se stabiliseră definitiv aici încercau să profite de pe urma cui se nimerea. Se creau locuri de muncă, apărea nevoia de cazare, masă, îmbrăcăminte și lucrurile pot continua. Pe de altă parte, infrastructura se întărea, iar orașul, chiar dacă nu era în inima munților auriferi, prospera pe zi ce trece.

Am mers la pas printre trecătorii care își făceau plimbarea de seară, apoi am găsit locul cu pricina. Era un local select, cu siglă sculptată în lemn masiv la intrare. De afară se vedeau mesele atent aranjate, care îmbiau clienții să treacă pragul. Se pare că nu era doar o simplă cafenea. Aici, oricine putea consuma alături de băuturile tonice, produse fine de panificație, dar și de cofetărie. Cornurile și plăcintele calde puteau ispiti pe oricine.

Am intrat în local și m-am dus la teighea. Un angajat ferchezuit a venit să mă întrebe ce doresc:

— Bună seara, domnule! Cu ce vă pot servi?

— Bună seara! Ceai sau cafea cu lapte vă rog!

— Doriți și o mică gustare? a întrebat acesta politicos.

— Nu, mulțumesc! i-am răspuns.

Până să fie gata băutura mea, m-am uitat la ceilalți clienți. Cei mai mulți stăteau la mese și sporovăiau liniștiți. Am rămas în picioare, lângă teighea, până ce am fost servit.

— Cafeaua și ceaiul negru sunt gata, domnule! Sper să nu vă fie cu supărare că am pregătit din amândouă

câte o ceașcă! a spus bărbatul.

— Vă mulțumesc! Pot să vă întreb ceva? am întrebat în timp ce îi plăteam băuturile.

— Sigur, domnule!

— Îl cunoașteți pe Tom Butcher?

— Cum să nu! Este clientul nostru fidel. El și tovarășul său, Robert Norman. Este bărbatul care stă chiar acolo!

După ce a rostit aceste cuvinte, angajatul mi-a arătat un client care ședea singur la o masă, având în fața lui o ceașcă de cafea, o sticlă de whisky și un pahar pe jumătate gol.

— Prea bine! am spus. Cred că o să merg să vorbesc cu el.

— Pe Tom nu l-am mai văzut de zile bune, dar cred că Norman știe mai multe despre el.

— Vă mulțumesc!

M-am îndreptat spre masa unde stătea bărbatul. Aveam tava cu cele două ceșcuțe și până să ajung la el, am avut răgaz câteva clipe să îl studiez. Era trecut de treizeci de ani și părea îngândurat. Hainele sale arătau că se respectă, iar ținuta sa era una de om cultivat.

— *Good evening, master!* l-am salutat.

— *Good evening!*

— Pot să vă ofer o ceașcă de ceai negru?

— Cred că da! a spus bărbatul privindu-mă mirat. Mulțumesc!

M-am așezat față în față cu Robert și am împins ceașca de ceai spre el. I-am întins și zaharnița pentru a-și îndulci băutura, apoi i-am spus:

— Nu vreau să vă rețin prea mult, domnule Norman, dar speram să îmi puteți spune câteva lucruri despre Tom Butcher.

— Nu e nimic de spus, domnule, în legătură cu el!

s-a grăbit el să îmi răspundă.

— Aș îndrăzni totuși să vă deranjez cu câteva întrebări! am insistat. Domnul de la tejghea mi-a spus că îl cunoașteți mai bine pe domnul Butcher.

— Așa este, dar Tom nu mai este în oraș de ceva vreme.

— Știți cumva unde îl pot găsi?

Bărbatul m-a privit cu o ușoară răceală, apoi mi-a spus:

— Ce treabă aveți cu el? L-au mai căutat și alte persoane, dar fără rezultat.

— Dar nu l-au căutat unde trebuia, nu-i așa?

— Nu vă înțeleg... La ce vă referiți?

— E la mîntea cocoșului, domnule Norman! Singura persoană care știe mai multe despre el sunteți chiar dumneavoastră!

— Dar cum de ați ajuns la concluzia aceasta?

— De când a fost scris articolul ce relata despre evadarea lui David Saller, au trecut cam trei săptămâni. Iar Tom lipsește de două. Asta înseamnă că a avut răgaz o săptămână pentru a-și face un plan. Cum dumneata ești prieten la cataramă cu el, trebuie să-ți fi spus ce anume are de gând.

Cât timp am vorbit, Robert mă privea interesat, iar pe fața sa începeau să-și facă apariția grimase ce trădau surprindere.

— Cum puteți ști toate acestea, domnule? a întrebat el uluit. Sunteți vreun detectiv sau poate un polițist?

— Nici pe departe, *master* Norman! i-am răspuns liniștit. Sunt o veche cunoștință de-a tatălui său.

— A domnului Tim Butcher, răposatul? De aici, din New York?

— De fapt, ne-am cunoscut în Marea Cursă.

— Dar el a murit în Marea Cursă!

— Am fost lângă el atunci când și-a dat ultima suflare.

— Atunci trebuie să fiți Old Shatterhand! Doamna Hellen a spus că acela care a câștigat cursa a fost alături de Tim în ultimele sale clipe.

— Tot ea m-a rugat acum să-l găsec pe Tom.

— Înțeleg, domnule! Deci sunteți Old Shatterhand. Winnetou, însoțitorul dumneavoastră, e și el în New York?

— Stăm chiar în conacul Butcher!

— Atunci, cred că pot încălca un jurământ dat! a spus Robert Norman.

— E posibil ca viața lui Tom să fie în pericol. A plecat cu Zeus, mustangul metis, iar asta îl poate face o țintă. Ce fel de secret ți-a încredințat?

— Înainte să plece, timp de o săptămână s-a perpelit ca un pește pe uscat. Voia să răzbune viața tatălui său, dar era conștient că nu va reuși lucrul acesta fără un plan bun.

— Înțeleg!

— Am participat și eu cu unele detalii de care ar trebui să țină cont. Știa că bărbatul care fusese complice cu ucigașul tatălui său făcea parte din fosta bandă a lui Hole, așa că după evadarea sa, va încerca să-și facă altă trupă de tâlhari. Cum șeful său murise, era de așteptat ca el să preia atribuțiile de conducător al găștii. Ca să ajungă unde trebuia, Tom s-a hotărât să intre în noua bandă. Doar așa putea să îl ucidă pe Saller. Și-a luat cele mai bune arme ale sale. Aici mă refer la pușca sa Colt cu tragere lungă, dotată și cu vizor telescopic. Cu ea poate doborî orice țintă de la mare distanță. Mai are și câteva revolvere cu repetiție, dar și o pușcă cu două țevi. Dar acea armă nu cred că îi va fi de folos în ceea ce vrea să

facă. M-a pus să jur că nu voi divulga nimănui intențiile sale. Până nu îl va răpune pe Saller, nu se va întoarce în New York.

— Și a plecat cu armăsarul campion? Nu știa că banditul Saller va recunoaște calul?

— La asta nu ne-am gândit, domnule. Nu aveam de unde să știm. Iar acum, Tom este deja plecat.

— La vremea aceea, am omis să-i povestesc mamei sale întreaga poveste cu răpirea metisului campion. Dar Saller a fost cel care i-a luat calul lui Tim și l-a dus în ascunzătoare. Dacă îl va vedea pe Tom călărindu-l, va bănui imediat intențiile sale.

— Am făcut o mare greșală, domnule Shatterhand!

— Să sperăm că nu îi va fi fatală prietenului tău. Acum trebuie să plec. Mulțumesc pentru sinceritate, domnule Norman!

— Pentru puțin! Mergeți cu Dumnezeu, *master* Old Shatterhand!

— Ne vom duce cât se poate de repede pe urmele sale.

— La revedere, domnule, și vă doresc mult succes! Vă rog să îl aduceți înapoi pe Tom!

— Rămâi cu bine, *master* Robert! am adăugat în timp ce mă ridicam de la masă.

Am ieșit degrabă din cafenea și m-am întors la conac. Acolo am cerut să vorbesc cu văduva Butcher. John Arrow și Miray erau în camera lor, dar am decis să nu îi mai deranjez. Până să vină Hellen Butcher, m-am dus la apăș. Winnetou trebuia să audă ceea ce urma să îi spun femeii. Împreună, am așteptat ca văduva să coboare în salon. Le-am relatat ceea ce tocmai aflasem, iar după ce m-a ascultat, Hellen a intrat în panică.

— Trebuie să rămâneți calmă! Și dacă ar vrea să intre în așa-zisa bandă a lui Saller, va trebui să dea de ea

mai întâi. Iar dacă Saller nu a înființat o nouă gașcă de ticăloși, Tom îl va căuta mult și bine.

— Nu știu ce să spun, domnule Shatterhand! a spus văduva.

— Cred că după evadare, Saller va sta o perioadă ascuns, a intervenit Winnetou. Nu poate activa din nou. Cel puțin, nu atât de repede. Autoritățile îl vor căuta. Probabil că este pus deja un premiu pe capul său, așa că în scurt timp, va deveni ținta vânătorilor de recompense. Aceștia vor face tot posibilul să îl captureze.

— Iar asta ne va da posibilitatea să îl găsim pe fiul dumneavoastră! am continuat. Numai că el va căuta cu tot dinadinsul să îl găsească și să îl ucidă pe David Saller.

— Sper să îl puteți găsi la timp, înainte de a avea probleme! a spus văduva cu îngrijorare în glas. El devine impulsiv în astfel de situații. În două rânduri, a fost aproape de a se duela pentru diferite cauze. Când știe că are dreptate, luptă cu toate puterile pentru a-și susține punctul de vedere. Plus că armele sale...

— Ce e cu ele? am întrebat.

— Pușca sa cu tragere lungă... I-a făcut modificări și adaptări astfel încât să nu rateze țintele. Tom a investit mult în arma aceasta și a câștigat cu ea multe competiții de tir. Dar să tragă cu ea într-un om...

Am luat cuvântul și am continuat firul planului nostru:

— Avem bilete de tren și vom porni mâine dimineață pe urmele sale. David Saller a evadat din Sacramento și cred că, pentru început, într-acolo s-a îndreptat și Tom. Probabil va cere informații de la autorități și va încerca să ia urma fugarilor. Cu trenul, vom ajunge în câteva zile bune. Rețeaua de căi ferate nu este atât de dezvoltată în partea de Vest a continentului,

dar până la Chicago sau la Saint Louis vom ajunge fără probleme.

— Unde nu va fi posibilă deplasarea cu calul de fier, vom străbate drumul călare! a precizat Winnetou.

— Sigur vom avea de parcurs și astfel de sectoare de drum! Dar caii sunt odihniți și vor face față fără probleme. Au stat destul pe vapor fără să facă mișcare.

— *Howgh!*

— Am să dau poruncă ajutoarelor mele să vă pună niște mâncare pentru tren. Mâine dimineată vor fi toate gata și, în privința aceasta, nu mai trebuie să vă faceți griji pentru hrană o perioadă.

— Vă mulțumim mult, doamnă Butcher! am adăugat.

— Cu plăcere!

Am mers apoi cu toții la culcare, iar dis-de-dimineată eram în picioare. John și-a luat rămas-bun de la soția sa, iar la plecare a rugat-o pe văduvă să o ajute pe Miray cu acomodarea în America. La rândul meu, i-am cerut lui Hellen Butcher dacă poate să-mi dea mănuașă răposatului ei soț. Văduva a mers la seiful cu bani, l-a deschis, apoi s-a întors cu vechea mănuașă din fire de oțel împletite.

— Fie ca această mănuașă să îi aducă aminte lui Tom de tatăl său!

Spunând aceasta, în ochii văduvei au apărut câteva lacrimi. S-a întors apoi spre Arrow și i-a spus:

— Stați fără grijă, domnule! Miray se va obișnui cu noua viață. Casa mea este și casa ei, iar de astăzi, va învăța de la mine cum se trăiește pe aici. În singurătatea mea, chiar aveam nevoie de o persoană cu care să îmi omor timpul.

— Rămâneți cu bine! i-am spus.

— Mergeți cu Dumnezeu! Mă rog Lui să vă ajute să

îl găsiți pe Tom al meu.

Am încălecat pe cai și ne-am îndreptat spre gară. În afară de bagajele noastre, am primit și traista cu merinde pregătită de ajutoarele văduvei. Arrow a privit încă o dată spre soția sa, apoi ne-am îndepărtat.

Pistolarul îl călărea acum pe Dunkel, iar eu aveam arabul maroni. Timpul petrecut în conacul Butcher m-a ajutat să găsesc un nume pentru acest cal. Speram ca el să se învețe cu noul nume. Așadar, de aici înainte m-am decis să îl strig „Dust”. Asilul acesta se obișnuise cu mine, iar între noi se formase o legătură puternică.

Plecam toți trei într-o misiune cu multe necunoscute. Dacă Tom era înaintea noastră cu două săptămâni, nu puteam în niciun fel să îl ajungem din urmă imediat. În funcție de informațiile pe care le vom culege în Sacramento, planul nostru se va complica sau se va simplifica. Eram totuși conștient că o persoană influentă, precum fiul lui Tim Butcher, avea să fie greu de înduplecat să renunțe la intențiile sale.

Intrați în gară, ne-am îndreptat spre trenul cu care urma să călătorim. Acest „cal de fier” era unul mixt și avea mai mult de douăzeci și cinci de vagoane. Ultimele cincisprezece erau destinate mărfurilor, dar și animalelor. În mare parte, marfa transportată consta din cereale ce urmau a fi duse în inima continentului. În primă fază, călătoria noastră se îndrepta spre Saint Louis.

Deși aveam bilete în vagoanele de personal, am preferat toți trei să rămânem în vagonul destinat cailor noștri. S-a nimerit să fim repartizați chiar în ultimul vagon. Pentru transportul animalelor plătisem destul de mult, dar având cei doi cai pursânge arab, nu puteam să îi lăsăm nesupravegheați. Nici armăsarul lui Winnetou nu putea fi considerat mai prejos.

Așadar, am urcat caii în boxa pentru care plătisem, iar noi am ocupat jumătatea cealaltă. Podeaua acestui ultim vagon era din scânduri groase din lemn, iar în acoperiș exista o fereastră de aerisire. Puteam dormi pe jos fără probleme, întrucât mai erau acolo și câteva legături de paie de grâu. Nutrețul pentru animale era încărcat în saci și depozitat într-o parte. De apă pentru adăpat caii ne puteam îngriji în fiecare haltă pe unde treceam.

Socoteam că aveam de petrecut cam patru sau cinci zile în acest vagon de animale, dar ne bucuram că nu ne deranja nimeni. Ne-am instalat bagajul, iar șeile cailor le-am pus fiecare în câte un loc ales pentru a ne servi drept căpătâi. Aveam acum fiecare câte un culcuș confortabil.

Capitolul 2

Clanul celor cinci

„Atunci au zis cei cinci bărbați,
care fuseseră să iscodească țara...”

Cartea Judecătorilor 18:14

În timp ce așteptam ca trenul să facă presiune m-am așezat pe marginea vagonului. Mi-am aprins pipa și am început să fumez nepăsător. Lumea se plimba de colo până colo, de parcă nu avea astâmpăr. Bagajele stăteau îngrămădite pe margine, iar hamalii se luptau cu încărcatul lor. Cei care erau în întârziere ajungeau gâfâind, panicați că trenul poate pleca fără ei. Persoane din pătura superioară a societății se stropșeau cu asprime la hamalii care se ocupau cu încărcarea bagajelor. Pentru un mic bacșiș, aceștia se înghesuiau și se luptau cu lăzile grele. Toată lumea voia un loc cât mai confortabil. Eram nevoit să privesc la acest tablou al vieții, dar nefiind prima oară când vedeam astfel de lucruri, toate se derulau prin fața mea fără să mă simt deranjat.

Privind mulțimea de călători, ochii mi s-au oprit asupra a doi bărbați. Trăgeau după ei caii de dârlogi și încercau să îi urce în tren. Probabil că aveau nevoie să călătorească împreună cu animalele lor. Erau îmbrăcați cu paltoane din piele, având pe dedesubt cămăși negre.